

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/16/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8521010068
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8521010068.8

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Moniky Halkociovej, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 29.05.2024, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. C., pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, o sťažnosti okresného prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/15/2021 zo dňa 14.02.2024, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku vec obžalovaného A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D. B., trvale bytom E. XXX/XX, D. B., stíhaného podľa obžaloby Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa pod Pv 404/20/7710-43 zo dňa 24.03.2021 pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- v období najneskôr od presne nezisteného dňa mesiaca január 2018 až doposiaľ v priestoroch bytového domu na ul. X. XXXX XX, ako aj v byte na adrese F. X v meste D. B. a na iných miestach, predovšetkým pod vplyvom alkoholických nápojov, opakovane verbálne a fyzicky útočil a spôsoboval psychické utrpenie svojej družke G. H., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom I. X, D. B., s ktorou prerušovane žil v spoločnej domácnosti a ktorá je zároveň aj matkou ich spoločného dieťaťa, a to tým spôsobom, že ju podozrieval žiarlivostnými scénami z nevery, nadával jej, že je žumpa, kurva, piča, ľompa nevďačná a neschopná, čo u poškodenej vyvolávalo pocity menejcennosti a najmenej štyrikrát ju v byte na ul. X. XXXX XX v D. B. fyzicky napadol, a to tak, že jej silnými stlačeniami rúk vytváral na rukách modriny, strkal do nej, ťahal ju za vlasy, kde pri tom, ako spadla na zem, tak ju nohou kopol do chrbta, čím jej síce zranenia, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrenia, nespôsobil, ale spôsobil jej tým fyzické utrpenie a bolesť, kde po tomto konaní obvineného minimálne tri krát z uvedeného bytu v nočných hodinách utiekla preč spoločne s maloletým synom, a to zo strachu pred jeho agresivitou a prípadnými ďalšími fyzickými útokmi, kde následne na to sa poškodená v mesiaci máj 2020 presťahovala do bytu na ul. F. J. X v D. B., kde ju obvinený mal v presne nezistenom čase pri hádke sotiť do sušiaka, o ktorý sa udrela a následkom toho spadla na zem, kde aj po tomto konflikte poškodená zo strachu odišla radšej preč z domácnosti, čo vyvrcholilo dňa 12.12.2020, kde obvinený sa v čase asi okolo 19.30 hod. nachádzal v byte pri poškodenej na ul. F. v D. B., kde potom, ako mu poškodená povedala, že čaká na svojho kamaráta, ten vybuchol, nadával jej, že ho vymenila za kokotov, kde následne obaja po hádke odišli z bytu preč, kde ako prvá odišla poškodená, ktorá sa následne vrátila späť do bytu a v čase o 23.13 hod. uvedeného večera jej pred bytovkou vulgárne nadával, po týchto nadávkach sa obvinený dostal do bytového domu, kde začal kopať na dvere poškodenej, ktorá mu ich z obavy, že ich vykopne otvorila a potom, ako obvinený vošiel do bytu, tak poškodenú bezdôvodne sotil na sedáciu súpravu v obývačke, kde ju začal otvorenými dlaňami udierať po celom tele, čomu sa poškodená bránila, následne sa jej po chvíli podarilo utiecť do detskej izby, kde ju nasledoval a tam ju päťami udieral do oblasti hlavy a popri tom ju opakovane kopal do lýtok a stehien na nohách, toto fyzické napádanie pokračovalo aj v

spálni uvedeného bytu, kde obvinený poškodenú ďalej fyzicky napádal, a to spôsobom, že ju na posteli kopal do nôh a zadku, čím jej spôsobil zranenia, a to pomliaždenie hlavy a podliatinu na čele, pričom po tomto fyzickom napádaní sa poškodenej podarilo bosej utiecť von z bytu aj so synom a na svojom aute odišla preč,

postúpil Okresnému úradu Stará Ľubovňa, pretože nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by sa mal prejednať ako priestupok.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote okresný prokurátor sťažnosť, ktorú aj dodatočne písomne odôvodnil. V jej dôvodoch po rekapitulácii výroku sťažnosťou nenapadnutého uznesenia a podstatných dôvodov, o ktoré oprel svoj záver v napadnutom uznesení, uviedol, že súd nesprávne vyhodnotil závažnosť konania obžalovaného, nakoľko zľahčil konanie obžalovaného a to aj napriek tomu, že sám dospel k záveru, že úderov smerujúcich na poškodenú dňa 12.12.2020 bolo viac, pričom poškodenú obžalovaný udieral aj päťou a kopal ju párkrát a že situácia bola vyhrotená. Súd však len skonštatoval, že následky zranení u poškodenej nedosahovali poškodenie zdravia v rozsahu vyžadovanom Trestným zákonom a ustálenou judikatúrou. Vzhľadom na vykonané dokazovanie máme zato, že konanie zo dňa 12.12.2020 naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona a obžalovanému mal byť uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. V kontexte vykonaného dokazovania je potrebné vziať do úvahy celkové spolužitie obžalovaného a poškodenej, kedy ako aj súd konštatuje, dochádzalo zo strany obžalovaného voči poškodenej k slovným, resp. fyzickým útokom. Tieto útoky vyvrcholili práve dňa 12.12.2020, kedy nabrali na intenzite. Poškodená doterajšie vzájomné konflikty vedela zvládať svojimi dispozíciami, obrannými mechanizmami, prípadne aj tým, že spoločné bývanie s obžalovaným prerušila. Avšak konanie obžalovaného, ktorého sa voči nej dopustil dňa 12.12.2020, jej spôsobilo nielen fyzické zranenia vyplývajúce zo znaleckého posudku, ale predmetný útok sa u nej prejavil aj narušením jej psychickej integrity, a to prežívaním bezmocnosti, strachu, obáv a ohrozenia, čo konštatovala v záveroch posudku aj znalkyňa z odboru psychológie K. J.. Skutočnosť, že predmetná udalosť sa odrazila aj na jej psychike, svedčí aj tá skutočnosť, že poškodená dokonca aj pribratému znalcovi z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie úrazová chirurgia uviedla, že do práce po incidente nešla, lebo si chcela psychicky oddýchnuť od incidentu. Teda obžalovaný spôsobil poškodenej nielen následky na jej fyzickom zdraví /spočívajúce vo viacpočetnom pomliaždení mäkkých tkanív rôznych častí tela ľahkého stupňa - pomliaždenie čela s krvnou podliatinou, pomliaždenie zadnej časti pravej hornej končatiny v oblasti lakťa a nad lakťom, pomliaždenie s krvnou podliatinou v oblasti ľavého lýtku a pruhovitú kožnú odreninu v oblasti krku až šije vľavo/, ale aj na psychickom. Podotýka, že obžalovaný dňa 12.12.2020 útočil opakovane na poškodenú, a to aj napriek tomu, že táto mala počas väčšej časti útoku na rukách ich maloletého syna. Útočil do rôznych častí jej tela, kopal ju, udieral ju rukami, pričom používal aj päste, a to práve do oblasti hlavy. V pokračovaní v útoku na poškodenú zabránil obžalovanému až svedok K. D., ktorý videl poškodenú, ako ležala so synom na manželskej posteli a videl ako obžalovaný napriahol ruku zovretú v päšť a v tom momente odtiahol obžalovaného od poškodenej. Len vďaka včasnému zásahu svedka mohla poškodená so synom opustiť svoj domov, a hľadať pomoc. V tomto smere je namieste si položiť otázku - akým hrubým a neľudským spôsobom útočil obžalovaný na poškodenú, keď táto sporo odetá s dieťaťom v náručí utekala bosá v zimnom období pred obžalovaným? Je potrebné taktiež zohľadniť, že motiváciou útoku na poškodenú bola žiarlivosť obžalovaného, čo jednoznačne vyplýva z výsluchu poškodenej. Navyše u obžalovaného boli v čase útoku psychické funkcie zmenené vplyvom užitia psychotropných látok a bol v stave opitosti stredne ťažkého stupňa, kedy je u neho zvýšená agresivita, o čom svedčia záznamy v odpise z registra trestov, ako aj vo výpise priestupkov. Zo znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria vyplýva, že agresivita sa aktivizuje u obžalovaného najmä pod vplyvom požitého alkoholu, kedy dochádza k útlmu racionálnej kontroly a prevládajú primitívnejšie vzorce správania. Navyše obžalovaný si bol na základe predchádzajúcich skúseností vedomý účinkov alkoholu na jeho správanie. Vzhľadom na osobnosť obžalovaného je potrebné vziať do úvahy aj znalecký posudok znalca z odboru psychológia, z ktorého vyplýva, že v osobnosti obžalovaného sú zvýraznené črty senzitivity, impulzivity, egocentricosti, ktorých potencovanie psychotropnými látkami už aj v minulosti viedli k problémovému správaniu. V kontexte uvedeného je na mieste otázka, k akému ďalšiemu následku by došlo nebyť prítomnosti svedka K. D.? O tom, čo sa dialo na mieste činu, svedčí aj výsluch svedka A. L., zápisnica o obhliadke miesta činu, ako aj prehliadka tela poškodenej. V tejto súvislosti tak ako už bolo vyššie naznačené, je potrebné tiež uviesť, že obžalovaný bol doposiaľ 10x postihnutý za spáchanie priestupku, z toho za priestupky na úseku dopravy 5x, za majetkový priestupok 1x a za priestupky

proti občianskemu spolunažívaniu a verejnému poriadku 4x, pričom priestupky proti občianskemu spolunažívaniu a verejnému poriadku spočívali v tom, že kričal a vulgárne nadával iným osobám. Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol celkovo 3x právoplatne odsúdený za trestné činy výtržníctvo podľa § 364 Tr. zákona a marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, ktorých sa dopustil pod vplyvom alkoholu. Vyššie uvedené skutočnosti pomáhajú dotvoriť si obraz o agresívnej a násilníckej povahe obžalovaného, ktorého ani predchádzajúce odsúdenia, resp. postihnutia za priestupok neodradili od pokračovania v protiprávnom konaní a nesplnili svoj prevýchočný účel z hľadiska individuálnej prevencie. Vzhľadom na vykonané dokazovanie, predovšetkým s ohľadom na spôsob, akým bol útok vedený, kam bol vedený a aká bola jeho intenzita, si obžalovaný musel byť vedomý toho, že svojím konaním môže spôsobiť následok v podobe ublíženia na zdraví. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, v úmysle spáchať trestný čin, avšak vzhľadom na okolnosti nedošlo k dokonaniu trestného činu. Berúc do úvahy všetky relevantné okolnosti je potrebné uviesť, že okresný súd nezobral do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie, v dôsledku čoho následne došlo k rozhodnutiu o postúpení veci na priestupok. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby Krajský súd v Prešove podľa § 192 ods. 1 Tr. poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúmal správnosť výroku o postúpení veci, ako aj konanie jemu predchádzajúce, a aby podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd v zmysle ust. § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie, ktoré týmto výrokom napadnutého uznesenia predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť okresného prokurátora nie je dôvodná

Po preskúmaní sťažnosťou napadnutého uznesenia (v poradí druhého meritórneho rozhodnutia v predmetnej trestnej veci) ako aj konania mu predchádzajúceho, krajský súd konštatuje, že prvostupňový súd v predmetnej veci po doplnení krajským súdom odporúčaného dokazovania, pri opätovnom hodnotení vykonaných dôkazov a zachovaní možnosti pre strany v konaní sa k jeho obsahu vyjadriť, resp. aj dokazovanie doplniť – postupoval v intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu, v ostatnom prípade - uznesenia sp. zn. 2To/24/2021 zo dňa 16.08.2022.

Napadnuté uznesenie je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, alebo na možnosť uplatnenia práva na obhajobu.

Konajúci súd zákonom predpísaným spôsobom vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre náležité zistenie skutkového stavu v rozsahu potrebnom pre spravodlivé rozhodnutie vo veci. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom uznesení v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil, preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou (no nie úplne) stotožnil a v podrobnostiach na ňu aj odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že sťažnostné konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný, krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na poklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o postúpení trestnej veci obžalovaného pred príslušný orgán, ktorý by ho mohol prejednať ako priestupok tak, ako to je to uvedené vo výroku napadnutého uznesenia.

Sťažnostný súd ďalej s odkazom v celosti na zrušujúce uznesenie tunajšieho krajského súdu sp. zn. 2To/24/2021 zo dňa 16.08.2022 a jeho odôvodnenie už nebude bližšie prezentovať hodnotenie skutkového stavu a jeho právne posúdenie vo vzťahu k časti skutkovej vety pôvodného obžalovaného návrhu okresného prokurátora, ktorý ho pôvodne právne posúdil ako trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona.

Krajský súd preto sústredil svoju prieskumnú povinnosť na dôkazy a skutočnosti z nich plynúce týkajúce sa zostávajúcej časti znenia skutkovej vety – skutku zo dňa 12.12.2020, kedy mal obžalovaný fyzicky napadnúť poškodenú, voči ktorým aj upriamil svoje sťažnostné námietky okresný prokurátor.

V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že rozsah vykonaného dokazovania je v preskúmvanej veci dostatočný a nie je ani zrejme, ktoré ďalšie dôkazy by bolo potrebné ešte procesne relevantne vykonať.

V tomto smere totiž v sťažnosti okresného prokurátora absentujú akékoľvek návrhy, či podnety na potrebu ďalšieho dokazovania, čo nenamietal ani obžalovaný. Podstata podanej sťažnosti vlastne smeruje len proti hodnoteniu dôkazov konajúcim súdom, pričom sťažnostný súd po preskúmaní spisového materiálu v konfrontácii s písomnými dôvodmi sťažnosťou napadnutého uznesenia sa s podstatou argumentácie obsiahnutej v sťažnostných námietkach okresného prokurátora nestotožnil, opierajúc sa pritom o nasledovnú argumentáciu .

Okresný prokurátor v odôvodnení písomnej sťažnosti na záver teda zhrnul tvrdenie, že vzhľadom na vykonané dokazovanie, predovšetkým s ohľadom na spôsob, akým bol útok vedený, kam bol vedený a aká bola jeho intenzita, si obžalovaný musel byť vedomý toho, že svojím konaním môže spôsobiť následok v podobe ublíženia na zdraví. Vykonaným dokazovaním teda bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, v úmysle spáchať trestný čin, avšak vzhľadom na okolnosti nedošlo k dokonaniu trestného činu tak, ako to predpokladá ust. § 14 ods. 1 Tr. zákona.

V tejto súvislosti v reakcii na sťažnostné námietky okresného prokurátora si krajský súd nemohol osvojiť záver okresného súdu o spôsobe vedenia úderov obžalovaným voči poškodenej, no najmä ich počte tak, ako ich mal v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia ustáliť v podobe záveru, „že úderov smerujúcich na poškodenú dňa 12.12.2020 bolo viac, pričom poškodenú obžalovaný udieral aj pästou a kopol ju párkrát a že situácia bola vyhrotená“.

Predmetom dokazovania (po zrušení prvého v poradí rozhodnutia v tejto trestnej veci okresným súdom) nebola skutočnosť, či fyzickému napadnutiu zo strany obžalovaného voči poškodenej došlo, (čo bola skutočnosť od počiatku dokazovania bez rozumných pochybností dokázaná), ale v akej intenzite a forme bolo napadnutie vykonané, keďže v pôvodne prvom rozsudku okresný súd bez odborných znalostí a odborného posudku sám ustálil, že diagnostikované zranenia u poškodenej predstavovali taký zásah do fyzickej integrity poškodenej, jej mali byť spôsobené zranenia dosahujúce intenzitu ublíženia na zdraví podľa § 123 ods. 2 Tr. zákona.

Podľa § 123 ods. 1 Tr. zákona, ujmu na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie akékoľvek poškodenie zdravia iného.

Podľa § 123 ods. 2 Tr. zákona, ublížením na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného.

V tejto súvislosti je na mieste ešte vysvetliť, že časť znenia ostatne citovaného ustanovenia - nie iba na krátky čas bol sťažený obvyklý spôsob života poškodeného – ustálená súdna prax spája s dobou liečenie poškodenia zdravia minimálne aspoň 7 dní, táto hranica však nie je explicitne ustanovená v Trestnom zákone ako podmienka pre ustálenie záveru pojmu ublíženia na zdraví na účely Trestného zákona, preto každú trestnú vec je potrebné posudzovať individuálne tak, ako je tomu aj v posudzovanom prípade.

V prvom rade je potrebné uviesť, že v posudzovanom prípade pre ustálenie časti skutkového deja podľa pôvodného obžalobného návrhu (neprihliadajúc na časť znenia skutkovej vety pôvodne napĺňajúcej trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zákona), týkajúceho sa len fyzického napadnutia poškodenej obžalovaným dňa 12.12.2020, mal okresný súd konkrétne pre ustálenie spôsobu napadnutia poškodenej, no najmä následku konania obžalovaného v podobe spôsobených zranení poškodenej takého stupňa intenzity (zásahu do jej fyzickej integrity) dosahujúcej formu ublíženia na zdraví podľa § 123 ods. 2 Tr. zákona, k dispozícii ako skutkovo a právne relevantné dôkazy, len výpoveď poškodenej G. H. na hlavnom pojednávaní (včítane jej výpovede z prípravného konania) a záverov znaleckého dokazovania za účelom posúdenia závažnosti diagnostikovaných zranení u poškodenej bezprostredne pred podaním trestného oznámenia a možného mechanizmu ich vzniku a to v podobe znaleckého posudku A. E. M..

Zostavujúca suma produkovaných dôkazov totižto nemohla zásadnejším spôsobom objasniť spôsob a okolnosti a teda najmä intenzitu útokov obžalovaného voči fyzickej integrite (telu) poškodenej, čo sú podstatné a rozhodujúce skutočnosti pre posúdenie, či konanie obžalovaného zo dňa 12.12.2020 naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona tak, ako to namietal okresný prokurátor.

V prvom rade je potrebné poukázať nato, že pokiaľ úderov voči fyzickej (telesnej) integrite poškodenej v rámci napadnutia obžalovaného malo byť niekoľko, čo osvedčuje vo výpovedi poškodenej znalecké dokazovanie, tak ani jeden z nich nebol takej intenzity, aby naplnil formu ujmy na zdraví v podobe ublíženia na zdraví podľa § 123 ods. 2 Tr. zákona, ako to správne ustálil okresný súd.

Z tohto pohľadu je potom potrebné hodnotiť aj možnosť naplnenia vývojového štádia trestného činu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu.

Pokiaľ by malo platiť tvrdenie okresnej prokuratúry (pôvodne aj poškodenej v trestnom oznámení) o opakovaných úderoch obžalovaného päšťou ruky v počte aspoň 5 úderov, či päť až desať kopnutí nohou obžalovaného do poškodenej, musela by takáto forma spôsobu útoku – počet a spôsob zásahov do fyzickej (telesnej) integrity poškodenej - sa predsa odzrkadliť na tele poškodenej oveľa závažnejšími zraneniami, ako aj v ich väčšom počte. V tomto smere aj znalecké dokazovanie zásadným spôsobom spochybnilo pôvodné tvrdenie poškodenej (na hlavnom pojednávaní vysvetlené aj názorne ako údery dlaňou), ktoré si osvojila aj okresná prokuratúra, o opakovaných úderoch obžalovaného v podobe úderov päšťou, a rovnako aj o piatich až desiatich kopnutí nohou obžalovaného do poškodenej.

V tomto kontexte, ak boli teda preukázané znaleckým dokazovaním len opakované údery otvorenou dlaňou (iba jeden päšťou do oblasti čela) či dokonca aspoň jedno kopnutie, avšak iba malej intenzity vzhľadom na spôsobený následok – diagnostikované zranenia u poškodenej, tak potom krajskému súdu nie je zrejmé, na podklade akých iných skutočností by malo byť ustálené dokazovaním, že k dokonaniu skutku - trestného činu ublíženia na zdraví nedošlo len okolnosťami prípadu, či aj konkrétne podľa prokuratúry, intervenciou svedka K. D., ktorý však vo svojej výpovedi predsa neuviedol, že mal po príchode do bytu zachytiť ruku obžalovaného zovretú v päšť bezprostredne pred úderom smerujúcim na telo poškodenej, ale mal odtiahnuť obžalovaného od poškodenej, keď zotínil ruku v päšť a stál pritom pred poškodenou, ktorá v tom čase sedela na posteli držiac na rukách maloleté dieťa.

Rovnako prečo práve úder, ktorý sa nestal, len sa údajne mal stať, ak by nezasiahol menovaný svedok, ktorého forma (spôsob) nebola dokazovaním ustálená - a už vôbec nie vo forme úderu päšťou, ako to tvrdí prokuratúra – by mal práve v tom momente byť takej intenzity, že by došlo k následku napíňajúcemu formu ublíženia na zdraví a len zásahom menovaného svedka k tomu nedošlo, ak predchádzajúce údery dlaňou (jeden päšťou), či kopnutie takúto intenzitu zjavne nedosiahli, bez toho, aby v tom obžalovanému mali brániť nejaké okolnosti prípadu, keďže v tom čase boli v byte okrem ich maloletého syna, len obžalovaný a poškodená.

Pokus takéhoto trestného činu totižto nie je trestný, ako je tomu aj v posudzovanom prípade, ak nebolo bez rozumných pochybností preukázané, že sa mohla rozvinúť príčinná súvislosť medzi konaním páchatel'a a následkom, ktorým je porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom – a to ujma na zdraví dosahujúca formu ublíženia na zdraví podľa § 123 ods. 2 Tr. zákona tak, ako to predpokladá základná skutková podstata trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona.

Nepodstatným je potom v posudzovanom prípade, ako tým argumentuje okresný prokurátor v písomných dôvodoch sťažnosti, pre hodnotenie či došlo k naplneniu všetkých pojmových znakov základnej skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona vo vývojom štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona, predchádzajúci charakter spôsobu spolužitia obžalovaného a poškodenej, akým spôsobom predchádzajúce konflikty (osvedčené výpoveďami ich susedov) z minulosti medzi nimi riešila poškodená navonok (ne/oznámením prípadného protiprávneho konania obžalovaného a z akého dôvodu), či aké negatívne následky v prežívaní poškodenej malo zanechať ich spoločné spolužitie (podľa znaleckého skúmania), ale aj jej posledné napadnutie obžalovaným zo dňa 12.12.2020. Rovnako tak nemôže byť rozhodujúcou skutočnosťou pre hodnotený prípad znaleckým skúmaním ustálené osobnostné predispozície obžalovaného pre spáchanie násilnej trestnej činnosti, najmä po požití alkoholických nápojov (mimočodom bez záveru znalcov o potrebe nariadiť ochranné

liečenie, nakoľko osoba obžalovaného nepredstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť), či dokonca u obžalovaného ustálená trestnoprávna, resp. priestupková minulosť.

Opierajú sa o doposiaľ uvedené, krajský súd má zato, že v posudzovanom prípade o zhromaždené dôkazy a skutočnosti z nich plynúce jednotlivo a vo svojom súhrne ako celok bez rozumných pochybností nie je možné oprieť záver, že konanie páchatel'a - obžalovaného bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa páchatel' dopustil v úmysle spáchať trestný čin, avšak nedošlo k dokonaniu trestného činu (§ 14 ods. 1 Tr. zákona).

Za danej dôkaznej situácie má krajský súd za to, že sú splnené podmienky pre posúdenie závažnosti konania obžalovaného, konkrétne pre aplikáciu ustanovenia podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona o tzv. materiálnom korektíve.

Podľa § 8 Tr. zákona, trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona, nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Uvádzaný pojem tzv. materiálny korektív vo všeobecnosti je potrebné chápať tak, že prečin má len formálne znaky, teda znaky skutkovej podstaty trestného činu, avšak na korekciu prílišnej tvrdosti tohto prístupu môžu byť v konkrétnom prípade použité určité materiálne kritériá, ktoré keď sú zvážené, a zistí sa nízka závažnosť prečinu, spôsobujú, že konkrétny čin nie je prečinom. Ak teda je závažnosť činu vykazujúceho formálne znaky (znaky skutkovej podstaty) prečinu nepatrná (a pri mladistvých podľa § 95 ods. 2 Tr. zákona aj malá), nejde o prečin.

Obligatórne, teda závažnosť prečinu musí byť zvažovaná pri rozhodovaní o každom čine vykazujúcom formálne znaky prečinu a nie je na ľubovôli orgánov činných v trestnom konaní a súdu, či bude závažnosť prečinu v konkrétnom prípade zvažovať alebo nie. (porovnaj k tomu R II /1965).

Pri aplikácii kritérií upravených v citovanom ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zákona vyplýva, že spomínaný - stupeň závažnosti - nemožno konkrétne vyjadriť a je len na zvážení príslušného orgánu činného v trestnom konaní a súdu, ako všetky tieto taxatívne vymedzené okolnosti vymedzujúce závažnosť prečinu bude posudzovať a či teda na základe materiálneho znaku (materiálneho korektívu) uzná, že ide o prečin, alebo nie. V prípade pozitívneho vyhodnotenia uvedených kritérií a konštatovania, že vzhľadom na spôsob vykonania činu, následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná, nepôjde teda o prečin, čin súdne trestný čin, a môže byť vyhodnotený, napríklad ako priestupok, resp. iný administratívno-právny delikt, a takto aj kvalifikovaný a ďalej riešený.

Krajský súd má zato, že produkované dôkazy v posudzovanom prípade neosvedčujú záver, aby ktorýkoľvek z útokov obžalovaného na fyzickú integritu (na telo) poškodenej, ktoré sú dokazovaním ustálené (ich opis) len vo všeobecnosti ako údery dlaňou, jeden päťou mal zasiahnuť čelo a kopy do rôznych častí tela, vzhľadom na spôsob vedenia útoku boli takej intenzity, aby len pre nejakú okolnosť prípadu nezávislú od vôle obžalovaného nespôsobili vážnejšie zranenia u poškodenej s dobou liečenia aspoň sedem dní a dokonca, aby bolo možné takéto konanie zahrnúť aj zavinením obžalovaného v podobe úmyselného konania z jeho strany spôsobiť poškodenej vážnejšie zranenia (a to opakovanými údermi) ako spôsobené boli, kde okrem jedného z úderov päťou, ktorý mal zasiahnuť čelo poškodenej, mali byť zostavujúce údery pri konfrontácii s miestom ich diagnostikovania na tele poškodenej, vedené, resp. nesmerovali voči životne dôležitým orgánom poškodenej (lakteť ruky, lýtko na nohe, pruhovité poranenie na krku spôsobené odevom). Napokon znalec A. E. M., ktorý posudzoval diagnostikované zranenia u poškodenej, opakovane uzavrel, že intenzita násillia zo strany obžalovaného vedená voči poškodenej nebola takého stupňa, aby mohlo dôjsť k ohrozeniu životne dôležitého orgánu, resp. intenzita útoku, ktorú zistil z poranení poškodenej, nemohla podľa znalca spôsobiť ťažšie zranenia.

Krajský súd po vyhodnotení všetkých hore opísaných skutočností z hľadiska sledovaných kritérií uvedených v ust. § 10 ods. 2 Tr. zákon má za to, že závažnosť opísaného konania obžalovaného A. B. C. zo dňa 12.12.2020 v skutkovej vete sťažnosťou napadnutého uznesenia, je nepatrná.

Na druhej strane v kontexte doposiaľ uvedeného má krajský súd za to, rovnako ako okresný súd, že v skutkovej vete napadnutého uznesenia okresného súdu opísané správanie sa obžalovaného zo dňa 12.12.2020 nie je ničím ospravedlniteľné a zjavne bez rozumných pochybností prekračuje bežnú hranicu riadneho občianskeho spolunažívania, no najmä minimálne hranice slušného správania sa, v rámci spoluzitia dvoch životných partnerov v spoločnej domácnosti, ktorí dokonca spoločne vychovávajú (vychovávali) spolu maloleté dieťa, preto niet pochyb, že takéto konanie obžalovaného bolo pre poškodenú hrubým a neakceptovateľným zásahom do osobnej (fyzickej) integrity poškodenej, správaním obmedzujúcim jej riadny spôsob života, preto v spoločnosti takéto prejavy obžalovaného navonok nie len voči poškodenej sú neakceptovateľné a spĺňajú všetky predpoklady pre ich postihnutie v rámci priestupkového konania za súčasného uloženia sankcie na hornej hranici § 11 až 15 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd považoval sťažnosť okresného prokurátora za nedôvodnú a postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku túto zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.